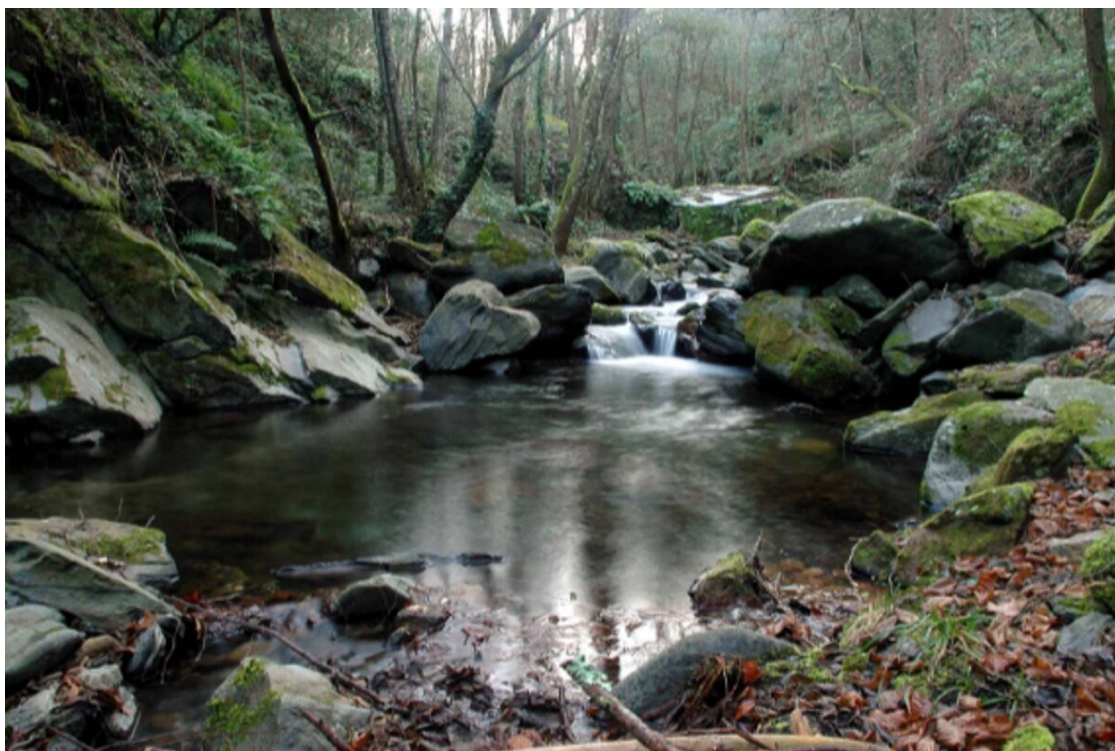

Suzanne

Nou relat del Grup d'Escriptors del Montseny

Imatge d'un riu, en ple bosc | Grup d'Escriptors del Montseny

La vaig veure d'esquena, asseguda sobre una pedra, els peus nus a sobre el pedregar en que s'havia convertit La Tordera. Semblava una dona gran, amb els cabells grisos i gairebé sense roba. Quan m'hi vaig acostar, de seguida es va tombar cap a mi i amb uns ulls grans i blaus em va somriure amb timidesa, com esperant una paraula amable de part meva.

- Hola, que la puc ajudar, que hi feu aquí tota sola?
- El riu es sec?
- Sí, es aquesta sequera terrible
- Però sense riu, es perd tota la màgia
- Quina màgia senyora?
- La vida, la màgia...

Mentre em deia això, les llàgrimes li queien des d'aquells ulls immensament entristits.

- Us heu perdut potser, voleu que us acompanyi a casa?
- No, jo visc aquí, això es casa meva
- I el vostre nom quin es, senyora?
- Em dic Suzanne. L'Estiu anterior era jove i formosa i els meus cabells, eren rossos i lluents. Ara ja ho veus...

Estava convençut que aquella pobre dona s'havia begut l'enteniment i que havia d'ajudar-la d'alguna manera. Vaig pensar a dur-la a la policia local, donat que potser s'havia perdut i era una

víctima mes d'aquell monstre anomenat Alzheimer.

- Anem Suzanne, la duré a un lloc on l'ajudaran
- Fantàstic, sou molt amable jove, anem-hi

Un cop al cotxe, es va posar a plorar desconsoladament i em va pregar que la portes al riu altre cop, que necessitava tocar l'aigua del riu, era una qüestió de vida o mort, em va dir. Tal va ser el seu desconsol, que la vaig dur en cotxe fins a tocar les Piscines del Montseny. Un cop allà, vam baixar del cotxe i de seguida vam escoltar el so dels brolls d'aigua.

El primer que va fer va ser agenollar-se davant el riu, la meva sorpresa va ser veure com li rejuvenia la pell de les mans en tocar l'aigua, després es va rentar la cara i de cop i volta, va canviar totalment d'aspecte, les taques i les arrugues van desaparèixer i tota ella es va anar transformant en una noia jove i per cert, molt atractiva. Conforme es remullava els cabells, aquests es tornaven rossos i lluents. El seu cos, la seva cara, la seva pell, la seva expressió ja no eren les d'una dona gran. A mi, davant aquell espectacle de transformisme se'm va glaçar la sang i sincerament, vaig tenir la temptació de sortir d'allà a corre cuita.

- No pot ser, però que us està passant, no entenc res?
- No has d'entendre, només has de creure. Si no hi ha aigua, no hi ha vida i fins i tot, les criatures mes màgiques de la natura envelleixen i moren. L'aigua ho es tot i vosaltres no la valoreu prou. Gràcies per dur-me fins aquí, m'hi hauré de quedar una temporada fins a poder tornar allà on m'has vist.

- Però, ara que t'he conegut no vull marxar jo tampoc, no havia vist mai una noia tan bonica com tu. Qui ets realment?

- Ja t'ho he dit, em dic Suzanne i soc una dona d'aigua a qui avui li has salvat la vida. Acomiadem-nos ara, es millor així, sempre t'estaré agraïda pel que has fer per mi.

Entre somnis, encara puc veure els seus ulls d'aigua fresca i sentir el seu somriure de natura, plena de vida, plena de màgia.